

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο κ. Νικόλ. Καλογερόπουλος

Ο κ. Γεωργ. Πάπ

Ο κ. Μιλτ. Μαλακιάς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΟΧΩΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΝΙΚΟΛ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠ, ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΙΑΣ & ΜΙΧ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ο κ. Καλογερόπουλος και η φιλενάδα του... Δίς 'Ανάμνησις ! Πώς ανεμίχθη στην πολιτικήν. Αι σχέσεις του με τον Χαρίλαον Τρικούπην. Είς τας φυλακάς. Ο αποχαιρετισμός του Νικολάου Στρατού. Ο κ. Πάπ και ο καταστηματάρχης. Πέσο στοιχίζει μια γραβάτα πρώτης ποιότητος. Ο κ. Πάπ επί της άμάξης του κ. Βενιζέλου. 'Όπου σκοντάφτουν τ' άλλοα. Ο κ. Πάπ θεατρικός συγγραφέυς, δημοσιογράφος, πολιτευόμενος, δικηγόρος... αλλά και ο μεναδικός 'Ελλην που δεν πήρε παράσημο !... Ο κ. Μαλακιάς και οι πρώτοι του στίχοι. 'Η καθαρεύουσα. Μαλακιάς και Παλαμάς. 'Η φθισική κέρη. Τό λευτό του Μητσάκη. Ο Μωρίς Μπαρρές. Τό επιληπτικό παιδάκι. Ο κ. Βλαχέπουλος στην Πόλι. Ο Τεύρκος χωροφύλακας και τὰ πορτοκάλια. «Νιέ Πονιεμάιου !... Νιέ σ'αίτιο !».

Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο τώος προθυμότης κ. Νικολάου Καλογερόπουλος, ο οποίος φιλόφρονι μās δέχτηκε στο γραφείο του, μās είπε, όταν τον ζητήσαμε να μās διηγηθή κανένα ανέκδοτο της ζωής του :

— 'Η ζωή γάθε ανθρώπου, λίγο ή πολύ, είναι γεμάτη ανέκδοτα κ' επεισόδια. Δεν είπαθε ο πρώτος, σεις, που μου ζητάτε να σās διηγηθώ κάτι σχετικό μ' την ζωή μου. Πάντοτε όμως αλεφεύγα να δίδα αντίγραφα διαφόρων σημειώσεων άπ' τό «καρνε» της ζωής μου, και τούτο, γιατί είχα υποσχεθεί να τό συμπληρώσω και να τό άφιερώσω — να τό ποιήσω έτσι — σε μια παλιά μου φιλενάδα, πολυαγαπημένη μου, της οποίας τ' όνομα, αν θέλετε, μωρού και να σās τό πώ : 'Ονομάζεται 'Ανάμνησις !

— Ο,τι της υποσέδωκα, θέλω, συνεπώς, και να τό τηρήσω. Νομίζετε πως πρέπει ν' αθετήσω τον λόγον μου και να δυσαρεστήσω τη φιλενάδα μου αυτή, που τόσα χρόνια σημειώνει, οβάνει και διορθώνει την ζωή μου και που την ξέρει, όσο κ' έγώ ; Δεν φρονείτε και σεις, ότι πρέπει ναζω και μερικά ιδιαίτερα, μερικά μυστικά με την παλιά αυτή φίλη μου ;

— Ας είναι όμως. Θά σās πώ κάτι που μούρθε τώρα στον νοϋ. Πάρτε το, αν θέλετε, σαν επεισόδιο της ζωής μου, σαν ανέκδοτο, όπως σās άρεσει : 'Όταν ήρθα, στα 1881, τό δίπλωμα της νομικής άπ' τό Πανεπιστήμιο, ήλθα στην ιδιαίτερα μου πατρίδα, στη Χαλκίδα, όπου και έσκόπευα να δικηγορήσω. Έφαγα λοιπόν ολόκληρους μήνες μέσα σε διάφορα δικηγορικά γραφεία παρακολουθώντας διάφορες δικογραφίες και στα διαστήματα για ν' άποχτήσω και την πρακτική πείρα του δικηγορσίν.

Μιά μέρα μερικοί φίλοι μου σ' ένα περιπάτο — ήσαν παραμονές σχεδόν βουλευτικών εκλογών — μούπανε :

— Γιατί δε βάζεις κ' εσύ εποψηφιότητα να βγής βουλευτής ;

— Υπάρχει λόγος, φίλοι μου ; τούς είπα.

— Μά αφού όλη ή περιφέρεια εδώ σ' αγαπάει και σ' εκτιμά, γιατί διατάξεις ;

— Η αλήθεια είναι πως στην άρχή δεν έδωσα και τόσο μεγάλη προσοχή στα λόγια αυτά. 'Αλλά οι φίλοι μου αυτοί, δεδηλωμένοι πλέον ως υποψήφιοι πληρεξούσιοι, άρχισαν να έπιμένουν στην ιδέα τους :

— Νά συμμετάσχης και συ στον άγώνα, μούλεγαν.

Τί ; Δικηγόρο θά σ' έχουμε ; 'Ο κόσμος εδώ σ' εκτιμά, τό ξέρετε... Θάβγής βουλευτής κ' άπ' τούς πρώτους μάλιστα.

Ο κ. Μιχ. Βλαχόπουλος

'Η συχνές αυτές προτροπές μ' έκαναν στο τέλος να πιστέψω, πως μπορούσα να γίνω βουλευτής, πράγμα που δεν τόχα σκεφθί ής τότε σοβαρά.

— Έτσι οι φίλοι μου μούβαλαν και μένα μια όσφρη κάλπη, γιατί δεν ήθελα να πάω με κανένα συνδυασμό, μα διάφορες τοπικές μεινοψηφες έγιναν άφορη για μένω μόνο εποψηφίσις !... Με άλλους λόγους απέτυχα...

— Στα 1885 όμως βγήκα βουλευτής με σημαντική πλειοψηφία, μαζί με τον 'Αβέρωφ, τον Μπουντούρη και τον Κριεζότη. Τότε ήρθα στην 'Αθήνα και γνωρίστηκα καλά με τό Χαρίλαο Τρικούπη, ο οποίος μ' έξετίμησε και μ' αγάπησε τόσο πολύ, ώστε με είχε πάντα ως έμπιστό του σ' όλες τις πολιτικές του υποθέσεις. Μετά τον θάνατο του μεγάλου αυτού πολιτικού, ξεσκέπασθη πολύ με τον διάδοχό του, τον άειμνηστο Γ. Θεοτόχη. 'Από τότε πειά κ' ύστερα άρχίζει ή πραγματική μου πολιτική δράσις...

— Όλα αυτά όφραια και ενδιαφέροντα, κ. πρόεδρε. Δεν έχετε όμως να μās πητε και κανένα από τα πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτα της ζωής σας ;

— Τι άλλο να σās πώ ; Εκτός αν θέλετε, αν ενδιαφέρεσθε να μάθετε και τά σχετικά της φυλακίσεώς μου. 'Αν και είναι φοβερό, πολύ φοβερό, να σκεπτό,εθα τί υπέστημεν διά λάθη, τά οποία δεν επράξαμεν, αγαπητέ μου κύριε, εν τούτοις δεν μπορώ να μη θυμηθώ τί ετράφησα στη φυλακή. Σ' ένα θάλαμο, που μωρίς σαπίλα και μούχλια, έζησα 96 ημέρες φρικτές και άπαισιες, χωρίς να ξέρω καλά-καλά τό γιατί, χωρίς να τό ξέρουν, πιθανώς και αυτοί που μ' έφυλακίσαν...

— Δε θά ξεχάσω άκόμη ποτέ, ούτε και μετά θάνατον, τον μεγάλο και δυνατό κλονισμό της ψυχής μου, όταν μ' έπληρυσαν — ήταν νύχτα — στη γωνιά του κελλιού μου που καθόμωνα, ο εξαδέλφος μου Νικολάος Στρατός και μούπε περίλυπος :

— Νίκο μου, γρά σου, γρά σου όμως τώρα... για πάντα. Φεύγω για πάντα, σ' ένα ταξίδι άπ' τό όποιο δεν θά ξαναγυρίσω. Χαιρετ' !... Στους φίλους μου... χαιρετισμούς !...

— Φιληθήκαμε και τον έχασα για πάντα...

— Χρειάζεται και τίποτε άλλο άκόμη να σās πώ ; 'Αν θέλετε να μάθετε και κατά πόσον σκοπεύω να αναμυθώ πειά στην πολιτική, σās άπαντός :

— Έχω ανάγκη να ξεκουραστώ. 'Αρκετά έδη λεψα, αρκετά επάλαιψα. Τώρα υποφέρω πειά κ'

την καρδιά μου. Πρέπει να ζω ήσυχια, γιατί δεν θ' άργήσω να κοιμηθώ κ' εγώ με μέρη για πάντα. Θα φύγω όμως με αναπαυμένη τη συνείδησή μου, γιατί, πρέπει να ξέρετε, πως έζησα όλη μου τη ζωή τίμια, πολύ τίμια! Ο σηματοφόρος μου σε κάθε πολιτική ή κοινωνική μάχη ήταν πάντα και μόνο η ΑΡΕΤΗ!

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ

Ο κ. Γ. Πώπ, ο διακεκομμένος πολιτευτής, λογιόζητης, δημοσιογράφος, ο τόσο γεωσιός ανά το πανελλήνιον ώστε τα περιεγμένα πτώια ιδιαίτερα παρουσιάζει τον είν τοίς άγνωστός του «Μπουκέτο», είχε την καλοσύνην να μιάς διηγήθη πρώτον άντι άλλον άνεκδοτόν την έζησ σιγουριαν τον με τών καισηματάρχη ένός από τά μεγάλα καισηματά άνδρωκών ειδών της όδοϋ Σταδίου.

Είς ερώτησιν του κ. Πώπ περί της τιμής μιιάς γραφιάς, ο καισηματάρχησ άπήνησε ότι στοιχίζει αυτή μόνον 50 δραχμές.

κ. Πώπ.—Μά γιατί είνε τόσο ακριβή;
Καταστήμ.—Είνε πρώτης ποιότητος, κύριε.

κ. Πώπ.—Πρώτης ποιότητος; Μά τότε έπρεπε να στοιχίζει φθηνά.

Καταστήμ.—!!!!

κ. Πώπ.—Φθηνά βέβαια, άφοϋ όλα τά πράγματα της πρώτης ποιότητος έχουν ύποσει στην έποχή μιιας μειωσιν της άξιας των. Κι' εγώ, φίλε μου, πρώτης ποιότητος είμαι, αλλά βλέπεις...

Και παρεδέχθη μιν ο καισηματάρχησ το όρθόν της γνώμησ του πελάτου του, αλλά θεωρητικώσ μόνον, διότι την γραφιάτα του την έπούλησε είς την τιμήν που είχε άρχικώσ ζητήσει. Φαίνεται ότι η γραφιάτα δεν ήτο, ασφαλώσ, καλής ποιότητος...

Κάποτε πάλι είχε προσφερθεί στον κ. Πώπ, η πρωθυπουργική άμια (του κ. Βενιζέλου) για να μεταβή είς τό σπίτι του. Έπί της άμιάς έπέβανε και ο μακαρίτης Πάνος Μπασιάκος, διευθυντής των σιδηροδρομίων. Είς άπόστασιν είκοσι βηματίων από τό σπίτι του κ. Πώπ εγλύστησαν τ' άλογα και έπесαν κάτω.

Ο κ. Πώπ τότε στραφεί πρόσ τόν Μπασιάκον του είπε :

— Υπουργικό άμιάσι με μένα μέσα δεν θά φθάση ποτέ στην πόρτα μου !...

Όσ θεατρικόσ συγγραφέυς, συνεχίζει ο κ. Πώπ έντεμπουάρισα με μιαν τριπρακτον κωμωδιαν «Οί Έρασιτέχνησ της Ζωής», η όποια καιχθήκε με θιαμβρευτική έντιυχίαν το 1900, στο Βασιλικό Θέατρο. Ήταν τό πρώτο έλληνικό έργο που έπαίξετο είς τό θέατρον εκείνο. Κατόπι έγραψα με τόν Λάσκαρη τό «Πιζ—Νιζ» και τό 1902 την «Πρώτη Σεπτεμβρίου» την όποιαν έπαίξε ο θίασος Παντοπόλου...

Την δημοσιογραφική μου καριέρα την άρχισα είς τό «Άστν», τών Καλλιμάνου, Θέμου Άννίνου και Δροσίνη, τόν χρόνο που έπηρα τό δίπλωμά μου. Κατόπι εργάσθηκα στην «Ακρόπολι» από την όποιαν, άρχισωντάκης όν, άπεχώρησα τό 1902 και έξέδωκα τάς «Αθήνας». Είς τάς «Αθήνας» έδημοσιεύθησαν τό πρώτον καλαί τοιχογραφημένα εικόνες. Έως τότε είς τάς έφημεριδάς έδημοσιεύοντο ζυλογραφίες και γελοίες τοιχογραφίες...

Βουλευτής έξελέγην τό 1909 τό πρώτον, και διετέλεσα τοιούτοσ κατά πέντε συνατάς περιόδουσ, μέχρι της 'Αποχής...

Υπήρξα λοιπόν βουλευτής, θεατρικόσ συγγραφέυς, είμαι δημοσιογράφος, λογιόζητης, δικηγόρος, και όμως άν και όλοι οι συνάδελφοι και οι συνομήλικοι μου είς τά επαγγέλματα αυτά παρασημοφορήθησαν, είς εμέ δεν έγένητο ή τιμή αυτή. Άπολεί εζάρειαν, καθώς βλέπετε, και πόθος μου είνε να εξακολουθή ή ύριστήση αυτή ή εζάρειασ. Γι' αυτό παρακολουθώ και μ' ένδιαφέρουν τάς μεταβολάσ του συνταγματικού μας χάρτου, για να ιδώ άν θά καταργηθον ή όχι τά παρασημα...

Είμαι ο μόνος Έλλην έν τών συναδέλφων μου της λογοτεχνίας, δικηγορικής, δημοσιογραφίας, πολιτικής που δεν παρασημοφορήθη και ο μόνος που δεν έγινε ύπουργός !...

Ο κ. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο γνωστός ποιητής τών «Πρωτόμένων» και τών «Ασφοδέλων» κ. Μ. Μαλακάσης, όταν τού εζήτησαμε άνέκδοτο της ζωής του, είχε την καλοσύνη να μιάς διηγήθη τά κάτωθι :

— Τό πρώτο μου ποίημα δεν μου τό ένέπνευσε ή γυναίκα όπως συμβαίνει συνήθως με τούς ποιητάς, αλλά ή θέα ... ένός ποταμού, του Μεσολογγίτικου Εύηου. Είχα βγει με τό θείο μου περίπατο, και καθώς έξαφνα είδα τόν Εύηον, ο όποιός την ήμέρα εκείνη είχε άφθονα νερά, γιατί είταν καταβασιά, άμέσως μ' έπιασε μιά δυνατή και παράξενη συγκίνησις, τό ζέσπασπα της όποιας ήτο τό πρώτο μου ποίημα, άσχετο με τό ποτάμι, και για να μην άποφύγω και εγώ την κοινή μοίρα τών ποιητών, έρωτικό. Θυμώμαι δύο στροφές του :

*Μ' άρσσει ν' άνοιγο
τό γράμμα σου έκείνο,
και δάκρυα κα χένο
σε κάθε γραμμή.*

*Και κεί καρφομένοσ,
με μάτια οκνημένα,
να βλέπω δόξα
άκόμη θεομή.*

Τους στίχους αυτούς τούς έγραψα 13 ετών. Άργότερα έγραφα ένα έλεγείο στον Καμάλη, τόν έγγονο του ήρωάσ του 21. Το

έλεγείο αυτό γραμμένο στην καθαρεύουσα, τό είχα στείλει στον Παλαμά ο όποιος τό έχει άκόμη, και όταν κάποτε τόν ήπείλασ ότι θά βγάλω στή φράσ τά ποιήματα που έγραψα κ' αυτόσ στην καθαρεύουσα, μου άπήνησε :

— Έννοια σου και θά σ' έδιδιχθώ, ύπονοώσ, αυτό μου τό ποίημα.

Όλα μου σχεδόν τά πρώτα ποιήματα που βρίζονται σιά «Συντάγματα» μου τά ένέπνευσε, μιά Μεσολογγιτοπούλα, κόρη ένός άποστράτου στρατηγού. Η κόρη αυτή έμεινε σ' ένα σπίτι περιεστοιχισμένο από θραυτάτων κήπο όπου εκαθόταν και έπαίξε κιθάρα. Ήτο από μικρή φθισική, και μελαγχολική καθώς ήταν και σάν κοψίλα λωομένη από την άρρώστια, την βάρφιασ «το μισθρο μπουκαλάσ». Είχαμε και οι δύο την ίδια ηλικία : είμαστε 16 ετών.

Θυμώμαι, μεταξύ, άλλον ότι συχνά φορούσε στραβά τό καπέλλο της, όπως τό φορούσα και 'γώ και άπήγγελλε στίχους μου, συνουδειοντάς τούς με την κιθάρα.

Λίγο κατόπι έφυγα κρυφά από τό σπίτι μου και ήρθα στην Άθήνα όπου τελείωσα τό γυμνάσιο. Άπ' τίς φιλολογικές μου γνωριμιές μου έμεινε στο νοϋ μουδ.αιτέρος του Μητσάκη. Είχα δημοσιεύσει κάποιον ποίημα και τίς ήμέρες εκείνες έπήγα στο σπίτι του Μητσάκη στον Πειραιά για να τόν γνωρίσω. Μόλις πήγα άκουσα κρουνοϋς νερωϋν. Ο Μητσάκης έκαυσε τό μπάνιο του. Με δέχθηκε φορώντας ένα πανταλόνι μόνο και απαγγέλλοντας μερικούς από τούς στίχους του ποιημάτος μου που είχε λίγες μέρες πριν δημοσιευθεί και που του είχε άρσσει πολύ :

*γλυκοέγγυε ή αύγή στί κορβέβρατι,
που σάν μέρο ή πνοή της σκοραίεται,
ή παιδοϋλα δεν έκλεισε μάτι
γιατί πρώτη φορ ή συλλογείται...*

— Θά σάς διηγηθώ κάτι που μου συνέβη με τόν μεγάλο συγγραφέα Μωρίς Μπαρρές, τό 1911 ή 12. Τόν συνήντησα είς τόν κήπο του Λουξεμβούργου στο Παρίσι. Έκάναμε δύο-τρεις βόλτες και ύστερα μου έπρότεινε να πάμε μαζί ως τη βουλή (ήτο και βουλευτής επί πολλά έτη ο Μπαρρές). Δεν ξέρω πως τό έπρεσε ή κορβένια και τό άνεφερα μιά διήγησ του Νταντέ σχετική μ' ένα παιδάκι, την όποιαν είχα διαβάσει σ' ένα βιβλίο τού Μπαρρές.

Τό παιδάκι αυτό έμεινε στο κάτω πάτωμα του σπιτιού όπου έκατοικούσε ο Νταντέ και κάποια μέρα που είχε άρρωστήσει, τό άκουσε ο Νταντέ να λήη στον πατέρα του: Καλά που ζήτησες, μπαμπά, γιατί έτσι θά μπορέσω να κλάω και να φωνάζω. Υπόφερε πολύ φαίνεται τό άρρωστο παιδάκι και για να ξεθυμινή ήθελε να κλάψη, άλλ' επειδή ο πατέρας του από την κοράσι και τίς άγύπνιες είχε άποκοιμηθεί, δεν ήθελε να τόν ευνηθή. Η διήγησις αυτή είχε κάνει μεγάλη έντύπωσι στον Μπαρρές και την είχε έπαναλάβει σ' ένα του βιβλίο.

Μάιτο, τού είπα, θά σάς διηγηθώ κάτι, άκόμη συγκινητικώτερον που μου συνέβη τελευταία. Κατέβανα από τό Πάνθειον στο Λουξεμβούργο όταν έξαφνα άντελήφθησ στην είσοδο του πάρκου άσυνήθιστη κίνησι.

— Κάτι δυσάρεστο θά συνέβη, είπα στον φίλο που με συνόδευε, διασθανθείς, άγνωστον γιατί, κάποιον δούλω.

— Άς μπούμε άπ' την άλλη πόρτα, στο πάρκο.
Ο φίλος μου όμως έπέμεινε να πλησιάζωμαι και να ιδούμαι τι είχε συμβή. Σ' έναν μπάγχο είταν καθισμένος ένας κνίος ξανθός, ως 35 ετών, με γενάκι και καλλτό με άστραζάν. Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε στα χέρια του ένα παιδάκι του όποιον έτραβε τά πόδια. Πιό το μιά γυναίκα — κομψή και συμπαθητική — κρατούσε τό ύψηλο του καπέλλο, έσκέπαζε τό πρόσωπο του παιδιού. Και οι δύο προσπαθούσαν να χαμογελάσουν, για να μη δώσουν έντύπωσι στον κόσμο, ότι τούς συνέβαινε κάτι τό τραχικό. Και όμως τό παιδάκι είχε προσβληθεί από κνίσι έπιληψίας, ή δε μητέρα του έσκέπαζε τό πρόσωπο του για να μη φαίνονται οι σπασμοί.

Έν τώ μεταξύ είχαμε φθάσει στο μέρο ακριβώς όπου είχε διαδραματισθεί αυτή ή σκηνη. Γύρισα και ζύτταξα τόν Μπαρρές : ήτο πελιωδός από την συγκίνησι.

Θά σάς διηγηθώ, μιάς λέγει ο κ. Μαλακάσης και ένα άνέκδοτο της μητέρας μου, τό όποιον άξίζει να δημοσιευθή.

— Λίγο πριν πεθάνει, κάποια χωριάτισσα από τό κτήμα μας, έπήγε να την ιδή. Όταν είδε ότι έξούσε, της είπε :

— Κυρά, καλά που σε πρόφτασα.
— Ναί, της άπήνησε ή ετοιμοθάνατη μητέρα μου, με τό άμίμητο χουμορ της, γιατί και εγώ συλλογίζομαι πως θάφευγα άπ' τόν κόσμο αυτόν χωρίς να σε ιδώ !...

Ο κ. ΜΙΧΑΗΛ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ο βαθύφωνος τού Έλληνικού Μελοδράματος κ. Μιχ. Βλαχόπουλος, είχε την καλοσύνη να μιάς διηγήθη τό κάτωθι χαριτωμένο άνέκδοτο της καλλιτεχνικής του ζωής :

— Τό 1913 ερχόμουνα άπ' την Ρωσία στην Έλλάδα με τό ελληνικό μελοδράμα. Όταν έπιασε τό βαπόρι τόν λιμάνι της Κωνσταντινουπόλεωσ, έμάθαμε πως δεν θά μπορούσαμε να βγούμε έξω, γιατί δεν είχαμε θεωρήσει τά διαβατήριά μας στο τουρκικό Προξενείο, όταν έφυγαμε άπ' την Ρωσία. Εγώ όμως επιθυμούσα να βγω άπασθόποτε στην Πόλι, γιατί ήθελα να ιδώ μερικούς καλλούς μου φίλους, ποχά να τούς άνατάσσω χρόνια και χρόνια... Ο Τούρκος όμως σκοπός τού λιμενος, ένας μελαψός, χοντρός αγριάνθρωπος, κατ' ούδένα λόγο δεχόταν να μιάς άφήση να βγούμε από τό πλοίο. Πρό της άνάγκης αυτής εφάρθεισ άναγκάσθηκα να καταφύγω σ' ένα τέχνασμα. Έκείνη την ώρα βγάταμε με τό βίνται αί' τό βα-

πόρι κάτι μεγάλες κόφες και μερικά άλλα. Φόρεσα λοιπόν κ' έγω ένα ναυτικό, βρώμιχο σποφό, μιά μπαλαμάνα ναυτική και μ' ένα τοιμπού στο στόμα, πήγα κοντά στ' άμπαρά κ' έκανα πως έπέβλεπα στο μέτρομα των κορινθίων και των άλλων, μ' ένα χωράϊ στο γέρι. Συγγρόνος, έρωτα και καμιά ματιά στην προκομιά και σέ μιά στιγμή που ο σκοπός δέν έπρόσεχε, λήθησα έξω και κατόρθωσα ν' άπομακρυνθώ άπ' τό βαπόρι.

Τό βράδυ όταν γύρισα, λιγάκι στό κέφι, γιατί τάχαμε πηή με τους παλιούς μου φίλους, ο σκοπός μ' άντελήφθη και δέν μ' άφησε νά μλώ στό πλοίο.

— Πασπύρι, μου είπε άγρια.

Οι συνάδελφοί μου που παρακολούθουν μέσ' άπ' τό βαπόρι αυτή τη σηνή είχανε ξεκαρδιστεί στά γέλια. Σκέφτηκα τότε νά κάνω τό Ρώσο, και μάλιστα τόν ήλίθιο Ρώσο !... Λέω, λοιπόν, άπότομα στόν σκοπό :

— Νιέ ποιειμίον, Νιέ σνίτο ! (δηλαδή, δέν ξέρω, δέν καταλαβαίνω τί μου λές !...)

Ο Τοφόρος σκοπός πίστεψε, φαίνεται, πως ήμουν Ρώσος, μιά και κάλι δέν μ' άφησε νά περάσω. Άρχισε λοιπόν, μεταξύ μας μιά φλυαρία Ρωσσοτουρκική πούταν κομωδιά. Έτέλος σέ μιά στιγμή που είχαμε κ' οι δύο θυμώσει και φωνάζαμε, σκέφτηκα νάν του δώσω ένα πορτοκάλι της Γκόβιας γιατί είχα γερμίσει μ' άρκετά από αυτά μιά σακκούλα.

Ο Τοφόρος έπηρε τό πορτοκάλι και μιλάκωσε. Νόμισε, δηλαδή, πως έγώ ο «μποντάλας» ο Ρώσος, δέν καταλάβαινα τί μου λέει. Φαντάσθηκε πως ύπόθεσα ότι μου ζήτησους νά του δώσω πορτοκάλι. Μου έσπασε, λοιπόν, δύο φιάσκελα και μ' άφησε νά περάσω στό βαπόρι.

Όταν κατόιν, έτρώγαμε γελόντας τά πορτοκάλια στη γέφυρα, όλοι μαζί οι ήθοιοί του είχαμε πορτοκαλόφλουδες φωνάζοντάς του :

— Νιέ ποιειμίον. Νιέ σνίτο...

Και γελόνσε κ' αυτός μαζί μας μη καταλαβαίνοντας πως του την έζαρωσα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ!

Άνέκδοτα τών κ. κ. Ξενοφ. Στρατηγού, του καθηγητού κ. Καρολίδη, Άλέξ. Φιλαδέφειος και Χριστοφ. Νέξερ. Μία περιπέτεια του κ. Στρατηγού. Τό κακό σκαπάνημα. — «Σός ζητεί μιά στιγμή ο κ. Διευθυντής της Άστυνομίας!...» Είς τάς φυλακάς! Ο κ. Καρολίδης είς Άθήνας. Η γνώμη του περί τών γάμων του Έλληνα διαδόχου μετά της πριγκίπισσης Σερβίας. Η γνώμη μου με τόν Χαρίλαο Τρικούπη. Αί σχέσεις του με τούς πολιτικούς. Ο Δημήτριος Ράλλης. — «Τό σπύτι μου έχει δύο πόρτες!...» Ο κ. Φιλαδέφειος και ή ζωγραφική. Η άυστηρότης του διδασκάλου του. Ζωντανός εν τώ... τάφω! — Σωτήρ του ο καθηγητής Γεννημάτας. Και καλός Χριστιανός. Και άνακληρωτής του... ιεροδιακόνου! Η τεύρτα του αρχιμανδρίτου Αρμακηνού. Ο κ. Χριστόφορος Νέξερ παρ' όλιγον... έμπορός! Πώς έγινε ήθοιοίς στα καλά καθούμενα. Η πρώτη του εμφάνισις. Όπου τρέμουν τά γένατά του! — Χριστόφορε, παιδί μου, είσαι άναίδης!. Πώς τό έσπασε ο άδελφός του χάριν της καλλιτεχνίας και πώς τόν συνέλαβε πίσω από μερικά βαρέλια στου Τζελέπη. Όπου τόν καταγγέλλουν ως «όμοιογούμενός πλούσιον!» Η δικη του. — Είσαι πράγματι πλούσιος, κ. Νέξερ! — «Μή με βρίζετε, κ. Πρόεδρε!»...

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ο Τολστόϊ, ο μέγας Ρώσος συγγραφέας, είχε ιδρύσει όταν έζούσε σύλλογον εύχαριστίας. Ο σύλλογος ούτος άριθμούσε εκατοντάδες μέλων. Τά μέλη διακρίνοντο σέ 3 τάξεις. Η πρώτη τάξις περιελάμβανε τούς ούτε πίνοντας ούτε πωλούντας οινόπνευματώδη ποιά, ή δευτέρα τούς πωλούντας μόν μη πίνοντας όμως, και ή τρίτη τούς μη πίνοντας όσον και οινόπνευμα, άλλα, πίνοντας και παραπίνοντας ζήθον!

ΠΕΡΙΣΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Όποιος δέν έχει περιουσία δέν έχει και πίστωσι.
Όποιος δέν έχει ύπαικουση γυναίκα δέν έχει και πούχια.
Όποιος δέν έχει παιδιά δέν έχει δύναμη.
Όποιος δέν έχει γονείς δέν έχει στήριγμα.
Άλλά όποιος δέν έχει όλα τά παραπάνω ζή χωρίς σκοτούρες.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Κανένα βιβλίό δέν κολήθησε ποτέ, δέν έγινε έτοι άνάρπαστο, όπως τό Ημερολόγιό του «Μπουκέτου» άπ' του έξεδόθη. Την Πρωτοχρονιά τό προσέφεραν στα σπύτια ως δώρον, δώρον πολύτιμον και άνεκτίμητον. Μά, τό ζήτηδν από τά άκρα του κόσμου. Όποιος δέν τό άποκτήσει θα εινε δυστυχής, διότι ποτέ Ημερολόγιον δέν συνετέφρωσε τόσο εκλεκτή, τόσο πρωτότυπη και θαυμασιάν βίην, κομμάτια μουσιά τών καλύτερων συνθετών και θανάσιαν φωνή δημοσευόμενα και χίλια δυό άλλα πράγματα πού δέν τά φαντάζεσθε

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. K.

Έξαιρετική κυρία, άριστοζοία, γέννημα και θρέμμα. Σπανία άνατροφή, έπιμελημένη μόρφωση. Την διακρίνει μιά παιδείαση και χαριτωμένη άφέλεια, είνε έξαιρετικά φιλόμους και θεατρόφιλος, δέν λείπει ποτέ από καμιάν συναυλία, ούτε σημεώνει άπουσιαν σί ιδιαίτερες καλλιτεχνικές παραστάσεις Άθηναίων και ξένων θιάσων. Η εμφάνισις της έκτακτη, εύχάριστη μελαχροινή γλυκειά φυσιογνωμία φωτισμένη μ' έμφραστικό χαμόγελο. Τό ντύσιμό της κομψότατον και σεμνόν, σύμφωνόν με τόν χαρακτήρα της. Άποφύγει πομπώδεις και φαντασιώδεις δεξιώσεις, χορούς και ντάνσιγκ, και άρέσεται σέ φιλικούς κύκλους. Άλλοτε αϊ φράϊα αϊθούσας του σπησιού της διετίθεντο συχνά στόν κομψόν και εκλεκτόν χορευτικόν κόσμον. Ίελευταίως άντηχούν μόνον από τά κερτά γέλια, και τόν χορόν νεαροτάτου κόσμου, και άμνησκούν είνε ο νεαρός και φράϊος υός της.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Πέμτην δεξιώσε - μωρίς - ραμιά παρά τώ κ. και τή κ. Χαροτούλα. Παρουρέθησαν κ. κ. Κούλη, Α. Μορέλλα, Γεννησαρη, Κέντρον, Μπέμπη, Άγελάστον, Έμπεριζού κλπ.

— Θαυμασία καθ' όλα ή τρίτη χορευτική έστρεψις είς την «Μεγάλην Βρετανία». Κόσμος εκλεκτός και γνωστός. Τουαλέττες παριστιανικές, σιλουέττες άριστοτεχνικές. Η παριστιανική τζάζ - μάντ εκτάκτως εύχάριστη, συντελούσε είς τό νάνανεώνει άδιάκοπα τό κέφι τών χορευτών.

— Τά διανεμηθέντα άξεσουσά υπέρποτε φράϊα : νόστιμες μπουμπουνιές, κομφοτεχνία, σφουρίτσες, φουστρες, κούζλες, πουδριές.

— Μεταξύ τών παρευρεθεισών κ. και κ. Καλβοροσέη, κ. και κ. Χωρήμη, κ. και κ. Καμιά, κ. και κ. Λοβέρδου, κ. και δις Φιλίνη πολύ χαριτωμένη, με τουαλέττα κομφοτάτη, κ. και κ. Αρβανιτιδή, κ. και κ. Ρωσάνο, κ. και δις Στανουί τουαλέττα κομφοτάτη έβέε και ρομπιέ, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. και κ. Αφεντούλη, κ. και δις Πηλάκου, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. και δις Πράττεο τουαλέττα χαριτωμένη μωβ ρός περλέ κλ.

— Την παρελθούσαν Τρίτην ζωηρότατον χορευτικόν άπόγευμα μεταξύ τών κομφοτέρον. Κομφοτέρα ή δις Γέκια με τουαλέττα πού άντιπροσώπευε την τελευταίαν λέξιν της παριστιανικής μόδας, σέ μιά κομψή εκτάκτως άριστοτεχνική, από ζωρζέττ μελέ ρουά εν συνδυασμώ όμοιοχρόμου βελούδου.

— Πολύ εύμορφη ή δις Α. Καπιτίνη τουαλέττα βιολέ, χαριτωμένη δις ή Ν. Νικολαΐδη τουαλέττα πράσινη ζωρζέττ πού κατέληγε σέ μπάτια βελουδένια όμοιοχρόμη. Καπιτίνη τουαλέττα παριστιανική μανή και άσημνή, κ. Καλλιγά τουαλέττα άπλοστατή όσον και κομψή, μεζέ, κ. Αργυροπούλου τουαλέττα γκρι - μπλέ, δις Καλλιέργη τουαλέττα βελουδένια μορτορέ και χρυσή, κ. και κ. Σίμον τουαλέττα καλαίσθητος βερ - άμάντ, κ. και δις Πράττεο τουαλέττα θαυμασία σοντρον και καπέλλο πλατύγυρον όμοιοχρόμου, κλπ.

— Τό Σάββατον δεξιώσε παρά τώ κ. και τή κ. Α. Λοβέρδου.

— Λιάν εύτυχής δεξιώσε την παρελθούσαν Πέμτην παρά τώ κ. και τή κ. Αμερικη και τή κ. Λώχλιν ήτις έφερε κομφοτάτην τουαλέτταν μελανόλευκον.

— Αϊ αϊθούσαι διασκευασμένη με έξαιρετικόν γούστο. Τό κυλιεϊον εκτάκτως εκλεκτόν.

— Χθές τσάϊ - ράουτ παρά τώ κ. και τή Αποστολίδη. Μία συγχαρητική κοΐν - ρουή, με έπιπλα παλαιά, γωνίες καλλιτεχνικές, εύχάριστη κουβέντα.

— Μεταξύ τών κεκλημένων κ. Λομφοσέη, κ. Ι. Καλαμάρα, κ. Ν. Μακιά, κ. Πετρίδη, κ. Καζουλιδή κλ.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μασίχα παρά τώ κ. και τή κ. Κ. Τριανταφύλλου. Η οικοδέσποινα ήτο πολύ εύμορφη με τουαλέττα μωβ ρός ζωρζέττ.

— Παρουρέθησαν κ. και κ. Κοσμοδοπούλου, κ. και κ. Α. Αποστολίδη, κ. και Δες Ν. Τριανταφύλλου, κ. και κ. Χότις, κ. και δις Στήβενς, κ. και δις Λεκατσά, κ. Βασιλειδή, κ. Μελεζογυβις, κ. και κ. Ίωαννίδη, Δις Σταϊκου, κ. και κ. Κλ. Τριανταφύλλου.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην χορευτικόν άπόγευμα παρά τή κ. Στήβενς ή Δις Στήβενς εκτάκτως χαριτωμένη με τουαλέττα κομφοτάτη μελέ - περβάνς. Παρουρέθησαν κ. Μάγκη Τριανταφύλλου, κ. Αποστολίδη, κ. Πετρίδη, Δις Γκίνη, κ. και κ. Ζαρίφη.

— Την παρελθούσαν Πέμτην δεξιώσε χορευτική είς τό άτελιέ του κ. Ρόκ, του όποιου ή διακόσμησης ήτο εκτάκτως ιδιότυπη και μόλα ταυτα πολύ καλλιτεχνική.

— Ζωηρότης άφάνταστη, χορός με πολύ άντρανύ φαρετάθη μεζο προϊών όρών.

— Τουαλέττες όλων τών ειδών και τών ποιότητων : ντεκολτέ, σπόρ, άπογευματινές, έπανωφόρια ταγιέρ, μόνον άδιάβροχα έλειπαν, και στό τέλος άνεφάνη ως διάτνον άσθη χαριάρι τό όποιον έγένετο άνάρπαστον άύθωρεϊ.

— Είς τό λυκόφωσ πού έπιζατοόσε μόλις διεκρίνοντο κ. και κ. Αποστολίδη, κ. Πετρίδη, κ. και κ. Κ. Τριανταφύλλου, Δις Βυζαντίου, Δις Γκίνη, Δις Στήβενς, κ. και κ. Καλλιγά.

Η Μονταίν